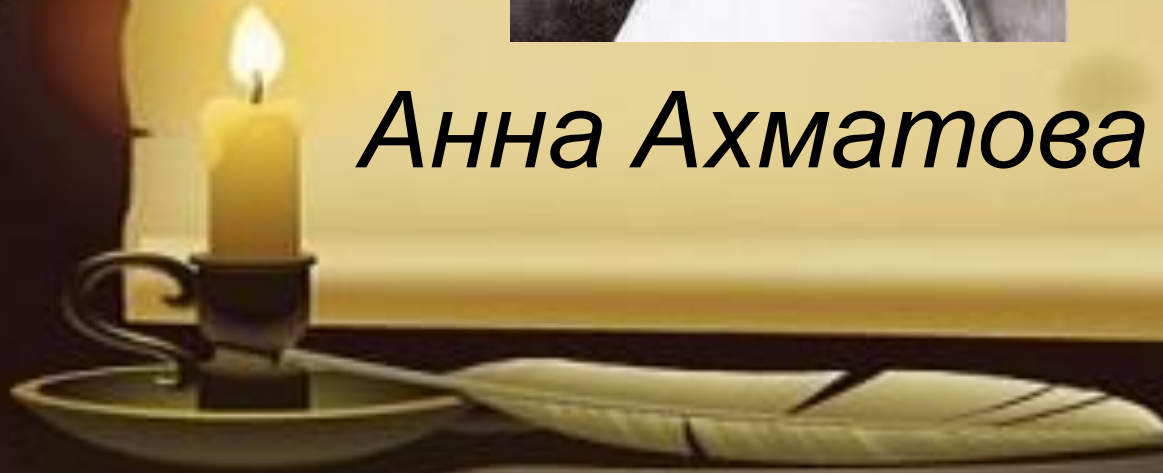

Презентація на тему:

Анна Ахматова

*Підготувала:
Учениця 28 групи
ДНЗ "Почаївське ВПУ
Хоршунова Іванна*

Ахмáтова А́нна Андрі́ївна (Горенко; 11 (23) червня 1889, Одеса — † 5 березня 1966) російська поетеса українського походження, представниця акмеїзму. Лауреат міжнародної літературної премії «Етна-Таорміна» (Італія, 1962).

Почесний доктор літератури Оксфордського університету (Велика Британія).

Народилася в родині відставного флотського інженера-механіка Андрія Горенка.

1890 — родина переїхала з Одеси до Царського Села, де Анна навчалася в Царськосільській гімназії в 1900–1905 роках.

1906–1907 — навчалась у Фундуклеївській жіночій гімназії (Київ), по закінченню якої продовжила навчання на Київських вищих жіночих курсах та Вищих історико-літературних курсах Раєва в Петербурзі.

Перший вірш опублікувала в 11 років у журналі «Аполлон». Через батькову заборону підписувати поезії власним прізвищем узяла прізвище «Ахмат» прабабці по материнській лінії.

1910 — одружилася з російським поетом Миколою Гумільовим. Того ж року відвідала Париж, потім — Італію. Дебютувала в літературі збіркою поезій «Вечір», проте славу їй принесла книга «Чотки» (1914).

1912 — в родині Гумільова і Ахматової народився син Лев — майбутній історик.

Жовтневу революцію більшовиків Ахматова не прийняла, але Росії не покинула. 1921 року був розстріляний її чоловік Микола Гумільов, на той час вони були вже розлучені, звинувачений у контрреволюційній змові, а пізніше був двічі ув'язнений її син. Трагедії особистого життя поетеси не зупиняли її активної творчої діяльності. У 20-ті роки Анна Ахматова посіла чільне місце в російській поезії: її як дослідницю цікавили життя та творчість Олександра Пушкіна, якому присвятила, зокрема, есе «Загибель Пушкіна».

Починаючи з 1922 року збірки Анни Ахматової зазнавали жорсткої цензурної правки — і з 1923 до 1934 року вона практично не друкувалася. Збірки її віршів, що вийшли в період між 1922 та 1966 роками, аж ніяк не можна повною мірою назвати авторськими.

У вересні 1940 року керуючий справами ЦК ВКП(б) Д. В. Крупин надіслав доповідну записку А. Жданову з вимогою вилучити збірку віршів поетеси за 1912–1940 рр., видану «Советским писателем».

1946 року поетеса зазнала нищівної критики з боку лідерів тоталітарного радянського режиму (відома постанова про ленінградські журнали А. Жданова). 4 вересня її та Михайла Зощенка виключають із спілки радянських письменників. Позбавлена можливості друкуватися, а отже мати засоби для існування, Ахматова займалася перекладами класичної китайської, індійської, західноєвропейської поезії. Кінцем жовтня 1940 секретаріат ЦК ВКП(б) видав постанову «Про збірку віршів А.Ахматової „Из шести книг“» — критика «грубої помилки» працівників видавництва «Советский писатель» та політредактора Головліта, які припустили видання «ідеологічно шкідливих, релігійно-містичних віршів Ахматової»; пропонувалося з користування книгу вилучити.

1962 — побачила світ її 22-річна праця — «Поема без героя».

Основні збірки поезій Ахматової: «Подорожник», «Anno Domini», «Біг часу», «Реквієм».

1962 — була номінована на Нобелівську премію з літератури.

1964 — в Італії отримала премію «Етна-Таорміна», а 1965 року — диплом почесного доктора Оксфордського університету. Церемонія пройшла особливо урочисто. Вперше в історії Оксфордського університету англійці порушили традицію: не Анна Ахматова сходила по мармурових сходах, а ректор спускався до неї.

Останній публічний виступ Анни Ахматової відбувся у Великому театрі (Москва) на урочистому вечорі, присвяченому Данте.

Восени 1965 року перенесла 4-й інфаркт, а 5 березня 1966 року померла в підмосковному кардіологічному санаторії.

Похована на Комаровському кладовищі під Ленінградом.

Матір поетеси — Інна Еразмівна Стогова похована в селі Слобідка-Шелехівська (Хмельницька область, Україна), де відкрито літературно-меморіальний музей Анни Ахматової

Могила Анни Ахматової

Барельєф і меморіальна дошка в Севастополі, на будинку діда А. Ахматової, учасника першої оборони Севастополя Антона Горенка, де бувала поетеса.

Відкрита в 1989 році до

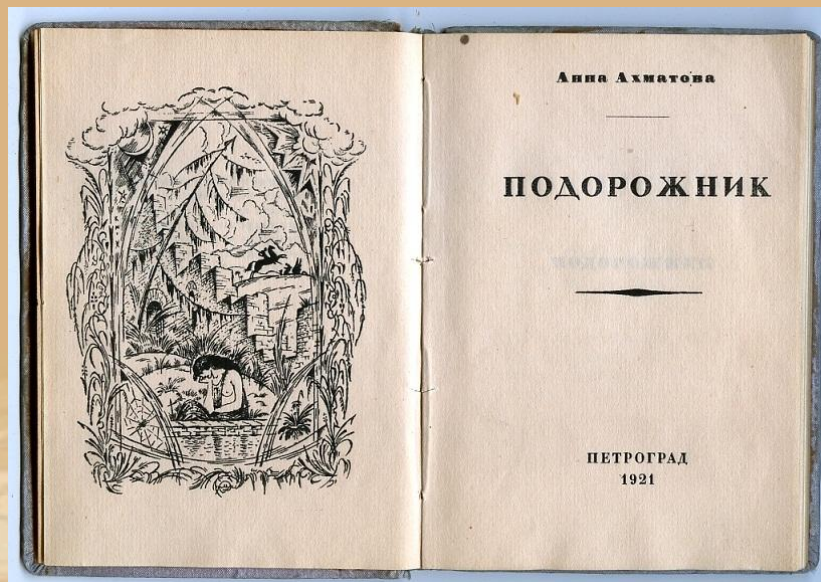
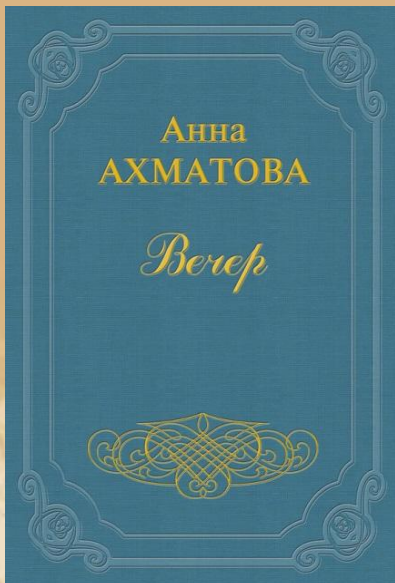
Творчість

- любовна і рефлексивна лірика (збірки «Чотки», «Біла зграя», «Подорожник», «*Anno Domini*»),
- ліро-епічні поеми («Поема без героя», «Реквієм пам'яті жертв сталінських репресій»),
- вірші про війну,
- переклади поезії (у тому числі Івана Франка).

Характерними рисами творчості Ахматової можна назвати вірність моральним засадам буття, тонке розуміння психології почуття, осмислення трагедій ХХ сторіччя, що пов'язане з особистими переживаннями, тяжіння до класичного стилю поетичної мови.

Її ранні вірші були пройняті індивідуалістичними, занепадницькими мотивами. Пізніше написала ряд патріотичних віршів, цикли поезій: «Іва» (1940), «Ташкентські вірші» (1942–1944), «Слава миру» (1950).

Значна частина її творчості присвячена Україні. Зокрема — це поетичний цикл «Київський зошит», збірка «Вечір». У 1958 році А. Ахматова переклала на російську мову збірку поезій Івана Франка «Зів'яле листя».

Микола Гумільовий, син Лев, Анна Ахматова